

---

*Мирјана Јовелић*

## ГЕЈША У ЈЕЛИСИУМУ

### ГОМОРА

Грлица сам паљеница звер цинобер с једним телом,  
у припрати биволица опењена у сан гола,  
и стеже ми виме колан злици бола болом болан  
знам и чиме,  
познам копље сунцем зиме белим робљем,  
оком врача  
у папрати подно плача материцом мене веже да не дише дах  
слабији што сам јача,  
тише ноћ се на ме бреца дижу пади,  
трешње тешке на капији длан пресеца црном ризом знам му име  
дете бејаж,  
ја га сисом и ветрином док ме кади зимом грејаж  
снагом коју носи стопа у три везе од конопа од сафира и од копља  
светица сам слатких шира  
уваљена од језика и од бријаног сатира а да нисам гласом бдила  
суву ватру ватром пила и дан убила белом зором,  
твоја друпља и Далила што враћа се теби целом  
јер ће доћи на појила камен жени,  
оштрицама на тоцила својим телом да га носи  
главом голом ухрањени,  
цвет у коси.

## ГОСПА

Моја госпо,  
 То уздарје чар за храну твога тучка око моје,  
 бели дану,  
 нема кучка увлажена спредпунећа одострага ти си требна,  
 молитвена од крчага оком зебна ти каганка госпо моја  
 нероткињо...,  
 шево ти се шпиљо, шкрињо,....  
 с десне стране поглед лево посматрам те у утробу хаљине ми у  
 твојом гробу  
 камом камо ах ти дамо канијо ти, о ножници!  
 знам да вириш кроз брније \* .....  
 на ждребету у кревету на мом зобу глас ти сније госпо птицо,  
 госпо робу!....

## ПРОПАСТ ВАВИЛОНА

Тмином крином слином ином дином вином за утрином гацам  
 бацам ластом  
 крастом јатом батом крви умир,  
 ружни сатир тихо дира у копље и конопље ветар бира страном  
 тавном,  
 замковитих шапа слапа поштапа се штап са штапа  
 а капљицом разблудницом нашминкани лист са жира дајем  
 тицом без додира,  
 водом бледом пена свира скачем ја с дна у врх вира на сен плавну,  
 у снев лира,  
 јер сам жена потпетицом из секира за грлицом раног мира,  
 мирис стеме после кише а пре влаге грлом звона на раме у бисаге  
 ногом дираш,  
 мимоходом тихог крда испод стола рађам вола тихи венац у  
 кладенац у рову на  
 белом крову црним Богом мене бираш,  
 ту на прту прта изван бола док сам крта мене врага с белом тогом  
 сунцем голу  
 разастрту,  
 кишном ногом.

\* Каган или хаган је стари ратнички вођа племена с почетка века, а брније су синоним за панцирну кошуљу у српској средњовековној држави.

## ПТИЦА

Међавом су ине велом погледом и иним небом подвизале глуви  
облак у планине,  
капањима мојег лица облизале вео птица обојцима свише  
постриг,  
злице скриле с подвезице срмен миг и лик ми цео  
на брзаку херувима светице су у измету корак гутам, он узима  
шаком целом,  
вичем раку једном грудвом ту над разапетим телом из бојеног  
злата плутам  
летим утвом....,  
ја бих сунце дала зраку укус горак слатком мраку  
сребрно је топла зима прво зрно светлог ума  
сузом срно у недрима још ме има иза шума низ кажипрст....,  
ту уз брешу,  
низ пете уз сјај убавке Богу мрс!  
Исплатићу кеш у боли соли травке кад се моли на лешу од  
бокори на  
измитареном крилу мојом бедом стани чврст, па претвори ме у  
вилу да ме  
ђаво опет воли као лаки брст на силу  
врану срне ноћ док трне,  
палу звезду на појилу.